

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.
ΚΑΙ
ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 9ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 30 Ἰανουαρίου 1860.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΠΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθ. 7 καὶ 8.)

Τώρα ὅπου καλὰ ἢ κακὰ ἐγνωρίσαμε τὸ καμαρὸ τοῦ σιῶρ Μένεγο, ἃς προχωρήσωμε στὴ διήγησί μας.

Ἡ σιῶρα Μενεγίνα ἤρτε, μόλις μᾶς ἄκουσε, νὰ μᾶς μπᾶσθῃ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, μὲ οὐλοὺς ἐκιοῦς τζοῦ καλοῦ, τρόπους π' ὀ-
χουν ἢ ἀρκόντησαι, κάθε πρῶτῃ τοῦ χρόνου, καὶ ἀρκινήταμε
τὴν κουδέντα.

— Τί μοῦ κακοφαίνεται ὅπου δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Νιόνιος! (τὸν
σιῶρ Μένεγο τὸν ἔλεγε Διόνυση καὶ ἡ γυναῖκά του τὸν ἔλεγε
χαϊδευτὰ Νιόνιο).

— Δὲ βλάθῃ ἀρκόντησαι, εἶσαι ἡ ἀρεντιά σου ὅπου τὸν ἀντι-
κατασταίνει, ἐξαίρετα.

— Οὐμ! κάνει ἡ σιῶρα Μενεγίνα, πρὸς ἀπάντησίν τοῦ κοι-
πλιμέντου μου ὅπου δὲ θὰ νὰ κατάλαβε, καὶ γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν
κουδέντα, ῥωτᾷ χιμογελῶντες καὶ σουρορόντες τὸ σιῶμα, τὸ
φιλο μου — Τί κάνει ἡ Κυρία σας;

— Καλὰ εἶναι σὰς προσκηνόει, ἀποκρίνεται ὁ Νικολῆς, ποῦ
δὲν ἔμπορε νὰ βαστάξῃ τὰ γέλοια, γιὰτὶ εἶχε παραιτηρήσει πῶς

ἡ σιόρα Μεγγίνα εἶχε θυμμένα τὰ φρόδια τῆς σὲ τρόπο ὅπου ἐφαινό-ανε σὰ μασκαράδα.

— Ὁ Νιόνιος προβατεῖ ἀπὸ τὰ χρᾶματα γιὰ νὰ προφτάσῃ τῇ ἐπίσκεψίς του, καὶ μ' ἄφησε μοναχὴ νὰ δέχωμαι ! καὶ σὰς βεβαίωνω πὼς ἐβαρέθηκα κηόλες. !

Σ' ἄλλο στόμα ἐτοῦτο δὲν ἤθελ' εἶναι ἓνα κομπλιμέντο γιὰ μᾶς, ἀλλὰ σὺ στόμα τῇ σιόρας Μενεγγίνας δὲν ἦτανε τίποτ' ἄλλο, εἶχε λίγο νὰν τὸν πῇ καὶ τὸν εἶπε.

— Π ἀρκοντοπούλαις σας τί κάνουνε;

— Καλὰ εἶναι τὰ δύστυχα ἡ Φροσύνη διαβάζει τὸ μυθιστόρημα τῆς καὶ ἡ Θέκλα τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

— Εἶναι περίεργο ν' ἄχουμε γούστα τόσο διαφορετικὰ!

— Εἶναι βλέπετε ἡ διαφορετικὴ ἀνατροφή ὅπου ἐλάβανε, ἡ Θέκλα ἀνατράφηκε ἀπὸ τὸν μπάρμπα τῆς τὸν παπᾶ ὅπου τὴν ἔκαμε σχεδὸν Θεολόγο, καὶ ἡ Φροσύνη δὲν ἤθελ' εἶναι νὰ δοθῇ ποτὲ νὰ σπουδάζῃ τίποτε τῇ προκοπῇ; παρὰ οὕτω τὴν ἡμέρα σὰ μυστιστορήματα.

Μὲς τὴν ὥρα ἔμπαινε ἡ Φρόσω, ἦτανε ὡς δεκάξη χρονῶνε ἄσπρη, ροδοκόκκινη, ξανθὴ καὶ μὲ ἓνα ζευγάρι μάτια ποῦ δὲν ἔχαμπήλωνε παρὰ ὅντες ἤθελε τῇ πέσῃ τίποτ' ἄλλο, γάμου, μᾶς ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι μὲ μεγάλη χάρη, μᾶς ἐρώτησε γιὰ τὰ σπῆτια μας καὶ ἐπῆγε καὶ ἔκατ' ἐκοντὰ στὴ μάνα τῆς σὰ νὰθελε πάει νὰ κάτῃ κοντὰ σὲ μία τῆς φιλονάδα.

— Καὶ τί καλὰ ἐδιαβάζετε Κυρ. Φρόσω;

— Τὰ ἀπόκριφα τῶν Παρησίων, καὶ μ' ἀρέσουνε πολὺ.

— Τὰ διαβάζετε γαλλικὰ φυσικὰ;

— Οὔτε, κατὰ δυστυχίαν δὲν ἤξερω γαλλικὰ, γιὰτὶ ὁ σιορπάρες μου ἐτίγ' κουνεούτηκε νὰ μοῦ πάρῃ δάσκαλο, καὶ μοῦ λέει πὼς μιανῇ κοπελὸς φθαίνει ἡ γλῶσσά τῆς.

— Ὁ σιορπάρες σου μπορῇ νὰ ἔχῃ τὰ δίκ' του, ἐκεῖνο ὅμως ὅπου εἶναι βέβαιον εἶναι πὼς ἤθελε διασκεδάζετε πολὺ περισσότερο ἂν τὰ διαβάζετε ὅπως ἐγραφθήκανε.

— Μοῦ τὸ λέει καὶ ἡ Νένη Τζαρουχᾶ, ποῦ κείνη ξέρει τὰ γαλλικὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴ γλῶσσά τῆς.

— Ὡ βέβαιον πρέπει νὰν τὰ ξέρῃ καλλίτερα, παρὸς τὴν ἡ μάνα, γιὰτὶ ἡ μάνα ἑλληνικὰ δὲν ἤξεύρει οὐτὸ νὰ διαβάσῃ!

— Μήτερ δὲν κράζεις τὸν Πίπτην ποῦ θέλει νὰ μὲ φανακίσῃ!

Ήτανε ἡ φωνὴ τῇ σιόρρα Θέκλας, ποὺ στοχαζόμενη πῶς δὲν εἶναι κανεὶς, ἐρχότουνε νὰ μολοήσῃ τὸν Πίππη, ὁ Πίππης ἦτανε τὸ παιδί τὸ μονάκριβο τοῦ σιόρ Μένεγου. Ὁ σιόρ Πίππης κατακόκκινος, ὅλος βρώμιος ἀπὸ καφῆ, κομφέτο καὶ παμπουρλέδες, βασιτώντες εἰς τ' ὄνα του χέρι ἕναν τζαρλατάνο ποὺ τ' ὄλλειπε τὸνα ποδάρι, καὶ στ' ἄλλο ἕνα κομμάτι μαντολάτο καὶ μὲ τὴ μποδιά του γιομάτη ἀπὸ παστελῖα ἐπαρρησιαζότουνε γιὰ ν' ἀπολογηθῇ.

— Δούλη σας Κύριοι! κάνει ἡ Κυρ. Θέκλα μόλις μᾶς εἶδε, καὶ χωρὶς νὰ ταραχθῇ ξακολουθεῖ τὰ παράπονά της.

— Θεέ μου, δὲν ἤξεύρω ὅποιαν ἀνατροπὴν δίδεται αὐτοῦ τοῦ παιδαρίου, εἶμαι εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ὅπου ἀναγινώσκω ἕνα πολὺ δεινὸν χωρίον τῆς Γενέσεως, καὶ τίς θὰ τὸ πιστεύσει αὐτὸς ὁ τρελὸς ἐρχεται κάθε στιγμὴν καὶ μὲ ζαλίζει!

— Οὐ ἡ ψευτρίνα! φωνάζει ὁ Πίππης, ἦτανε μάνα, μὰ τὸ Θεὸ στο παρεθύρι καὶ ἐπέταε τ' ἀδελφοῦ τοῦ Παγῆ, ἐκιοῦ μὲ τῇ μπαρμπέταις ἕνα κοντζά μου κομμάτι κομφέτο θηλικωμένο σ' ἕνα γράμμα, καὶ γιὰ τὴν εἶδα καὶ τζ' εἶπα πῶς θὰ στ' ὀρίσω ἦρτε τώρα νὰ μὲ μολοήσῃ. χι! χι! χι!..!

Ἡ κατηγορία ἦτανε πάρα πολὺ ξάστερη γιὰ ν' ἀντικρουθῇ, ἔλεγα λοιπὸν πῶς ἡ σιόρρα Θέκλα, μὲ οὐλο τῇ τὸ Sang froid καὶ τὰ ἑλληνικά τῇ ἤθελε τὰ χάσει! μὰ τὴν ἐσφαλα...

— Ἀδιάνθρωπον, ζωάριον ὀλίγον θέλω νὰ ἔλθω νὰ σοῦ σπάσω ἐκεῖνο τὸ λερωμένον προσωπάριον, δὲν πταίεις ὁμως ἐσὺ, πταίουσι οἱ γεννητόρές σου διότι φέρονται πρὸς ἐσέ μὲ μεγάλην ἀδυναμίαν! ἀλλ' ἄς τρέμουν μὴ τὴν πᾶθουν ὡς τὸν Ἀρχιερέα Ἡλί!

— Δούλη σας Κύριοι! καὶ μὲ τοῦτο φεύγει.

— Ναῖσκει! ναῖσκει! ἐμουρμούριζε ὁ Πίππης· γιὰ τὴν δὲν τὴ μολογᾷ ποτὲ σ' ὅτι κάνει, καὶ ἐπροχθές τὸ βράδυ ὅπου ἐκουδέντιαζε ἀπὸ τὸ παρεθύρι μὲ τὸ μπάρμπα τοῦ Στεφανῆ ἐκεῖνὸν τὸ μεγάλο...

— Σκασμός! φωνάζει ἡ σιόρρα Μενεγίνα, μὴ μπένης ποτὲ τῇ κουδέντες τοῦ μεγαλητέρων.

Ἡ Φρόσω ἦτανε ξερὴ ἀπὸ τὰ γέλοια. — Τέλος πάντων ἡ ἡσυχία ἐπέστρεψε, ὁ Πίππης ἐπῆε καὶ ἔκατ' ἐς σὲ μίαν ἄκρη τοῦ καμαροῦ μὲ τὰ παιγνίδια του, καὶ ἐμεῖς ἐπῆραμε τὰ καπέλα μᾶς καὶ ἀφοῦ ἐκάμαμε τὰ κομπλιμέντα μας, ἐρύκαμε περὶ μὲν ἀπὸ τὰ γέλοια μὲ τὸν σιόρ Μένεγον π' ὁπρὸς ἡμᾶς πρῶτον χαράξῃ γιὰ νὰ προφίλῃ τῇ ἐπίσκεψίς του, μὲ τὸ καμαρό του, μὲ τὰ

φρύδια τῆς γυναικὸς τοῦ καιρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ ὅπου ὅκανε τὴν ἀγάπην μὲ τὴν Ἀρίαν Γραφὴ στὸ χέρι καὶ τοῦ ἐχάριζε μαντολάτα μὲ τὰ γράμματα τοῦ αγαπητικῶνος τῆς.

Ἐπῆσαμε στὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου ὁποῦ εὐρήκαμε ἔτοιμο ἕνα καλὸ γιόμυ, τ' ἀπόγυμνα ἐβγάκαμε καὶ ἐπροσπάθησαμε, τὸ βράδυ ἐπαίξαμε καὶ τὴ νύκτα ἐκοιμηθήκαμε. Ἐτῆς ἐπεράσαμε τὴν πρώτη μας μέρα τοῦ χρόνου.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΛΙΝΩΣΙΑ.

Ἀφοῦ τὸ Θέατρον κατέστη τὸ μόνον ἀντικείμενον τὸ ἄρχον καὶ ἐπικρατοῦν εἰς τὰς συνανατροφάς μας, τὸ συνεντευκτήριον τῆς κομψῆς μας γερουσιαστικῆς, τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ἰμέγα τῶν καθημερινῶν μας ἐνασχολήσεων, τὸ κέντρον καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ κοινωνικοῦ μας κυκλίσκου, οὐδὲ στιγμὴν καὶ ἡμεῖς δυστάζομεν νὰ διακυνδινεύσωμεν τὴν δημοσιογραφικὴν μας ἐλαχίστην ἀξιοπρέπειαν, χοριχοῦντες εἰς αὐτὸ τὸ μοναρχικὸν σκῆπτρον τῶν μικροσκοπικῶν μας σελίδων. Ἐσπέραι εἰς ὄφελος τοῦ δεινός ἢ τῆς δεινός, καθ' ἑσπέραν διαδέχονται, ἑσπέραι εἰς ὄφελος τῆς δεινός ἢ τοῦ δεινός, καὶ πόσαι ἐπιζήμιοι ἡμέραι ἀνατέλλουσι τοιοῦτοτρόπως διὰ τὸ φιλόμουσόν μας καὶ γενναῖον κοινόν! Εἰς τὸν γενικὸν τοῦτον κατακλυσμὸν τῶν θεατρικῶν προσκλητηρίων, σῶον καὶ ἀσφαλὲς μόνον ἐπιπλῆει, ὡς ἄλλη κιβωτός, τὸ ταμεῖον τῶν ἐργολάβων, ὁ Πρεσβύτερος δ' αὐτῶν ὡς ἄλλος Νῶε, ρίπτει μετὰ τοῦ ὕψους, Χαμ, καὶ Ἰάφεθ, ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ἀσφαλείας τοῦ, βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τῶν πνιγομένων καὶ βλέμμα φιλαρεσκείας εἰς τὸ τετράκλειδον κιβώτιον δυνάμει τοῦ ὁποῦ δύνανται νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν γενικὴν ταύτην μας καταστροφὴν!.. Τὰ προσκλητήρια ταῦτα συνοδεύονται ὡς εἰκὸς πάντοτε ἐκ τῶν ἐμφαντικῶν συστάσεων τῶν σχετικῶν πατρῶνων καὶ ἐφόρων τῶν ὠραίων τεχν(ητρι)ῶν, πρὸς δε θεατρικὰς ἀντιπολιτεύσεις — κόμματα — ἔφοδοι — πολιορκίαι, στρατηγήματα — συνθήκαι — προπαρὰσκειναι γελοῖαις πομπώδεις, πρὸς ἐμφύχων θεατρικῶν τινῶν ἀδυναμιῶν — θεατροραδοργίαι καὶ θεατροαγῶναι — ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ἀντιπολιτεύσεις καὶ ἐκκαταλείψαι τὰς ἀντιπολιτεύσεις καὶ ἐπὶ πλάντων ὅλων ἐπεμδαί, τοῦ εὐλογημένου

ἐκείνου ἐπαρχιωτικοῦ πνεύματος !!!... Τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; ὑπάρχουσι καὶ Κυρίαι αἵτινες εἰς τὴν γενικὴν ταύτην θεατρομα-
νίαν, εἰς τὸν πάνδημον τοῦτον ὄργασμὸν δὲν μένουσι ἀπλοὶ θεαταί,
ὧς πολλοῦ γε καὶ δεῖ ! μάλιστα ἵνα μὴ φανῶσι τῶν ἀνδρῶν
κατωτέραι, ἐξέλεξαν καὶ αὐταὶ τοὺς προτέγες των, ἥτοι καλλιαισ-
θητικὰς συμπαθείας, ἐπομένως, ἡ μὲν ἐμψυχώνει δι' ἐνθαρρυν-
τικῶν νευμάτων τὸν Βαρύτονον, ἡ δὲ χειροκροτεῖ τὸν Βαθύφθογε-
γον, καὶ ἄλλη τέλος ἐξακοντίζει περιπαθέστατα καὶ φλογερῶτατα
βλέμματα πρὸς τὸν ὀξύφθογον, ΔΑΚΝΟΥΣΑ ΚΑΙ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ
ΔΑΚΤΥΛΑ !!!... Οὕτως τῶν πραγμάτων ἐχόντων, ἄσμενοι προμαν-
τευόμενοι εἰς ὅλους καὶ εἰς ἓνα ἕκαστον τοῦ εὐτυχοῦς τούτου Θιάσου
εὐτυχεῖς ἐσπέρας, ἀφοῦ καὶ τὸ ὥρατον μας φύλον τοσοῦτον ὑπὲρ
αὐτῶν ἐνδιαφέρεται.

Ἐν τούτοις ἡ ἐργολαβία μας κλαίει καὶ ὀδύρεται ὅτι τῶν
ἐξιδῶν ὑπερβάντων τὰ ἔσῳδα, τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἐπιχειρήσεώς
της θ' ἀποβῇ πρὸς αὐτὴν ζημιωδέστατον, διὸ καὶ ἠναγκάσθη
ἐναντίον τῶν ὑπαγορευσῶν τῆς τετραπλῆς τῆς συνειδήσεως
νὰ ἀπολογισθῇ εἰς τὴν Κυρίαν Βουρατῆνην. (τὴν ἄλλην πρώτην
γυναῖκα) ὅλα τὰ ἔξῳδα τῆς ἐσπερίδος της, ἀντὶ τοῦ ἡμίσεως, καθὰ
φέρει τὸ συμβόλαιόν της, ἡ διαφορὰ αὕτη συνίστατο εἰς πέντε
δίστηλα, ποσὸν καὶ μὲν οὐτιδανὸν ἀλλὰ τὸ ὅποιον δύναται νὰ
συντελέσῃ εἰς τὴν ἐξίσωσιν τῶν λογαριασμῶν τῆς ἐργολαβίας, ἡ
τούλάχιστον νὰ ἐλαττώσῃ τὸ d e f i c i t τοῦ ταμείου της! Συναι-
σθανόμενοι καὶ ἡμεῖς τὴν δυσάρεστόν της θέσιν, τὴν ἐπιβόλλουσαν εἰς
αὐτὴν καὶ μέτρα καὶ μέσα ὅλως ἀπάδοντα εἰς τὰ γενναίως φρονή-
ματα, τολμῶμεν νὰ τῇ συμβουλεύσωμεν νὰ προσδιορίσῃ ἐσπέραν
καὶ αὕτῃ πρὸς ὀφελὸς της, ἐκδίδουσα τὸ ἐπόμενον προσκαλήτηριον:

ΘΕΑΤΡΟΝ Ο ΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΗΣ

ΚΑΘΑΡΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

Πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐργολάβων τοῦ Θεατρικοῦ ἔτους 59-60.

Πρόγραμμα τοῦ Θεάματος

Ἀπὸς Α'.

Τετραψῖδα « Εἰμὲθε ἢ δὲν εἰμὲθε »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΑΠΟΥ

Μελοδράματος, «Οἱ Ἑργολάβοι» ἐκτελεσθησομένη ἐν πλήρει δρχίστρᾳ ὑπὸ τῶν ἀποζημιωθησομένων.

Μέρος Β'.

Διωδία μὲ σχολιότητα ἐπὶ τοῦ θέματος «Τράει, τράει, τράει τὴν πήρανε καὶ πάει, » ἐκτελεσθησομένη διὰ Κλαρίνου καὶ Σάλπιγγος ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Μολφέτη τοῦ καὶ βιολαντζῆ λεγομένου, καὶ τοῦ Κυρ. Α. Προκόπη, οἵτινες φιλοφρόνως προσφέρονται.

Μέρος Γ'.

Διωδία « Ἄς λογαριαστοῦμε » ἐκ τοῦ μνησθέντος Μελοδράματος, ἐκτελεσθησομένη ἐκ τῶν δύο μᾶλλον διαφωνούντων Ἑργολάβων.

Μέρος Δ'.

Κωμῳδία γελοιωδεστάτη εἰς τέσσαρας πράξεις « Τὴν ἔπαθαν οἱ Νικολάκιδες » ὑπὸ τῶν Φιλοδραματικῶν Νέων, οἵτινες συνήθως προσφέρονται.

Μέρος Ε'.

Πλαστικαὶ Εἰκῶνες : Τὰ Βασανιστήρια τοῦ Προκρούστου, — Ὁ Πύργος τῆς Πείνης, — Ἡ Πυργοποιία, ὑπὸ τῶν Ἑργολάβων, τῆς Μελοδραματικῆς ἑταιρίας, καὶ τῆς ἰσοβίου Εὐγενούς Ἐπιτροπῆς.

—ο—

Ἰδοῦ, φιλόμουσοι καὶ γενναῖοι Συμπολῖται, τί προσφέρομεν εἰς ὑμᾶς πεπειθῶτες ὅτι ἡ τρυφερά Σας καρδία, ἡ περιοδικῶς συγχινουμένη εἰς τὰς προσκλήσεις ξένων, δὲν θέλει φανῇ ἥττον πρόθυμος, οὐχὶ νὰ εὐεργετίσῃ ἀλλὰ νὰ ἀποζημιώσῃ τέσσαρας Συμπολίτας, οἵτινες ἐπιδιώκοντες μόνον καὶ μόνον τὸ Συμφέρον, τὴν διανοητικὴν ἀνάπλασιν, καὶ τὴν μόρφωσιν τῆς καλλιαισθησίας Σας, ποσῶς δὲν ἐδύσταξαν νὰ φορτωθῶσι τὸ ἀτλάντειον βάρος τῆς Θεατρικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως.

Τὸ Θέατρον ἐν πλήρει σκοταφίᾳ.

Ἀρχεται εἰς τὰς ὥρας 7 1[2

Ο ΒΑΡΥΤΟΝΟΣ Κ. ΣΟΥΤΕΡΙΟΣ

Κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Πρωτίτης 28 ἡμερομηνίας
ἔτ. ἑλλ. ἐλάμβανε χώραν ἡ πρὸς ὄφελός τοῦ Α. Βαρύτονου πα-

ράσταις, τοῦ θεάτρου φωταγαγομένου καὶ ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν· Ἡ δημοτικότης καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ Καλλιτέχνου τούτου τῷ παπαρήγαγεν φίλους, προστάτας καὶ θιαστάς· εἰς ὅλας τῆς Κοινωνίας μας τὰς τάξεις πρὸ πάντων δὲ μεταξὺ τοῦ Λαοῦ· ἀναριθμητον ὄθεν συνέρεισε τὸ πλῆθος κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ἡ Πλατεία ἐκινδύνευε νὰ καταχωσθῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν συμπιεζομένων ἀνθρωπείνων στιβάδων—ἅπαντα τὰ θεωρεῖα Κυριοστόλιστα καὶ τὸ ὑπερῶον παρίστα, καθ' ὅλην του τὴν ἔκτασιν, πυριμίδας εὐθύμως νεουουσῶν κεφαλῶν. Ἡ παράστασις δ' ὅλη ἦτο συνεχῆς καὶ θοριδῶδης θρίαμβος διὰ τὸν εὐεργετούμενον, ὅστις μικροῦ ἐδέησε νὰ ταφῇ ζῶν ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν ἀνθέων, τῶν στεφάνων, τῶν περιστερῶν καὶ τῶν χρυσογραμμμάτων στιχαρίων· ὅτε δὲ εἰς τὴν ὕψ. Πράξιν τοῦ Σουλίου ἐπορουσιάζετο μὲ τὴν Σημαίαν μας, τότε δὲ τότε ὁ ἐνθουσιασμός ἔφθανε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, τρίχρωμος δὲ Σημαία τῷ ἐρρίπτετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν δραξάμενος ἤνωνε μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς, ἦτο ἐκεῖνη ἔκφρασις εὐχῆς ψυχῆς ἐλευθέρως!.. Σύσωμον τὸ θέατρον καὶ ἀπὸ ἐν καὶ μόνον αἷτημα ἐμπνεόμενον ἀπεκρίνετο διὰ ἐπευφημιῶν καὶ ζητοκραυγῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν ιδέαν τοῦ υἱοῦ τῆς Αὐσωνίας, ἥθελεν εἰπεῖ τις ὅτι Θεόμυτος Προφήτης, ἀναγινώσκων τὴν βίβλον τῶν ἐσομένων, ἤνωνε τὰ σύμβολα τῶν δύο ἀδελφῶν ἐθνῶν—Ἀριστος ὁ οἰωνός, ὦ Σοῦτερ! καὶ τὸν δεχόμεθα, ἀν οἱ συμπαθεῖς τῆς κοινῆς δυστυχίας δεσμοὶ μᾶς προσπελαζῶσιν ἅς μᾶς ἐνώσῃ καὶ κοινὴ ἀποκατάστασις!

Διεκρίνετο τὰ μέγιστα κατὸ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο καὶ ἡ πρωταγωνιστρία Κ. Τούρκη, ἥτις μετὰ πλείστης ὁσῆς ἐπιτυχίας διετραγῶδει τὴν Χαίδω.

Τὸ ποσὸν τοῦ εὐεργετήματος, ἀνάλογον μᾶλλον εἰς τὰς οἰκονομικὰς μας δυσχερείας ἢ εἰς τὴν καλὴν μας πρόθεσιν, ἔφθασεν μολαταῦτα εἰς δίστυλα 260 ἐπὶ τοῦ δίσκου, πληροφορούμεθα ὅμως ὅτι πολλοὶ Κύριοι μελετῶσι νὰ κάμωσι ἰδιαιτέρως ἀποστολάς.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΔΙΑΛΟΓΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΟΝ ΑΗΘΟΥΣΗΣ

— Διατί — μου ἔλεγε προχθὲς ἓνας φίλος μου — διατί, μόλις ἐδημοσιεύθηκεν τὰ «Κάλανδα» εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν

«Αὐτὸς ὁ Ἀποθήκης,» μερικὰ ἀρχοντόπωλα ἐταρχοθήκανε τότε, ὥστε ὁποῦ ἀπὸ τὸν πολὺ τοὺς θυμὸ ἐκαταντήσανε μανιακοὶ καὶ τοὺ ἰδίαν μέγα ἔνα σπεταρὸ τὸς βρῖσιές, ὁποῦ οὔτε νῆπι γὰ μὰ λίδες; . . .

— Αἰ φίλε μου, — τοῦ ἀποκρίθηκα — μίαν φορὰ ἓνα παιδάκι ἐγὼ εἶπα σὺ φόρο καὶ ἐρώναζε: «μὰ πετροῦλα θεὸ νὰ ρίξω, πομ-
πομπίνον θὰ κτυπήσω» καὶ μέσα ἀπὸ περισσότερους ἀπὸ χί-
λιον ἀνθρώπους ὁποῦ ἦταν ἓνας ἐπετάχτηκε καὶ τοῦ εἶπε: «ἰδέε
καὶ μὴ μὴ περὶ ἐμὲ γιὰτὶ σοῦ σπῶ τὰ μούτρα.» Ἔτσι τὸ-
ποῦ καὶ τὰ ἀρχοντόπωλα ἐκεῖνα εἶπα γιὰ ἐκείνους
τοὺς αγέραι, ὁποῦ βασταίνουσι τὴ σημαία τοῦ ριζοσπαστισμοῦ
θελασμένη κτλ. καὶ ἐκεῖνοι τὸπεύραν ἀπάνου τοὺς, καὶ διὰ
τοῦτο ἐθυμώσανε.

— Ἀλλ' ἀρ' οὐ καὶ ἐοὺ δὲν τοὺς ἐμελετοῦσε κατ' ὄνομα
: περὶ τοῦ τόπε πῶς ἔγραψες γιὰ δαύτους;

: Περὶ τοῦ τόπε; Ὁμορφὴ ἐρώτησι! Ὁ κόσμος, πῶρριξε μὲ
μὴς τὰ μάτις τοῦ ἀπάνου τοὺς, καὶ ἡ συνείδησί τοὺς, ὁποῦ ἀμέ-
ως τοὺς ἐκέντησε.

— Ὅσο γιὰ τὸ πρῶτο τὸ πιστεύω, ἀλλὰ τὸ δεῦτερο συχώ-
ριτό με νὰ μὴν τὸ παραδεχθῶ.

— Καὶ διατί;

— Διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον: ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ΔΕΝ
ΕΧΟΥΝΕ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ.

Εἰς τὴ παρατήρησι ἐτούτῃ τοῦ φίλου μου μὴν ἡξέυρωντας τί
νὰ ἀποκρῶ, ἐσιώπησα. Ἐσυλλογίσθηκα μόνον πῶς, σὰν ὁποῦ
ἔχει περισσότερη ἡλικία, ἔχει καὶ περισσότερη πείρα καὶ γνωρί-
ζει τοὺς ἀνθρώπους καλλίτερα ἀπῶς τοὺς γνωρίζω ἐγώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

